

בפני
בעניין:
כב' סגן הנשיא השופט אהרן ד. גולדס
ועדה מחוזית לתכנון ובניה מרכז
ע"י עו"ד מרמור

המז שימה

נגד

1. שחר כחלון

2. אבי תם

3. גן הזית אירועים וכנסים בע"מ

ע"י ב"כ עו"ד ד"ר שריפי

הנא שמים

1

גזר-דין

2

1. הנאשמים הורשעו ביום 25/10/09 בעבירה של ביצוע עבודות במקרקעין בסטיי : מהיתר. העבירה לפי סעיפים 145 (א) (2) יחד עם סעיפים 204 (ב) ו-208 לחוק התכנון וז בניה. וכן בעבירה של ביצוע של שימוש במקרקעין הטעון היתר בסטייה מהיתר עבירה לנ : סעיפים 145 (א) (3) יחד עם סעיפים 204 (ב) ו-208 לחוק התכנון והבניה וכן בעבירה ש אי קיום צו בית משפט, עבירה לפי סעיף 210 לפי חוק התכנון והבניה.

3

2. הכרעת הדין כאמור סקרה את השתלשלות העובדות אשר הביאה להרשעה כאש בתמצית הדברים יאמר כי ביום 20/7/99 או בסמוך לכך בנו הנאשמים בשטח שבבעותם ו/או בחזקתם במזכרת בתיה בסטייה מהיתר בנייה. היתר הבניה האמור ניתן למבנ : חקלאי, והנאשמים בנו במקום גן אירועים. כמו כן ביום 29/7/99 הוצא כנגד הנאשמי : צו זמני למניעת פעולות האוסר עליהם להשתמש במבנה החקלאי כגן אירועים, צו אש : הופר על ידי הנאשמים. בנוסף ביום 24/8/99 הוצא כנגד הנאשמים צו הפסקה שיפוטי : אף אותו הם מפריס. ביום 13/6/01 הרשיע בית משפט השלום ברחובות את המבקשינ : בעבירות שיוחסו להם ובמסגרת גזר הדין ניתן צו איסור שימוש במקרקעין לשימוש הר : ג ונתבע כי הצו יכנס לתוקפו ביום 1/10/01. לנאשמים ניתנו 4 אורכות ובסופו של יום דחה בית משפט השלום ברחובות את הבקשה להארכת מועד והצו נכנס לתוקפו ביום 30/1 : /02.

4

3. כפי שנקבע בהכרעת הדין בתיק זה המשיכו המבקשים בפעולות בנייה במרץ עד : השלמתן הסופית תוך שהדבר מאפשר להם את השימוש במקרקעין כגן אירועים בני : ד להיתר הבניה. כאן המקום לציין כי במסגרת הטיעונים לעונש שב הסניגור וטענ : תוך שהוא מסתמך על החלטה של כבוד השופט דנציגר בבית המשפט העליון מיום 4/08 : 10 כי אין מדובר בעבודות שנבנו ללא היתר אלא רק בשימוש שלא כדין ובניגוד לצווי ביר : המשפט. בכל הכבוד אין לי אלא לדחות טענה זאת על הסף שכן דבריו של השופט דנצ : גר נאמרו במסגרת ע"פ 2763/08 אשר דחה את ערעור הנאשמים על פס"ד של בית משנ : ט השלום ברחובות בתיק 3770/99. כל אמירותו של כבוד השופט דנציגר מתייחסות לה : יך שהיה

5

1 בפניו באותה העת. דא עקא, התיק שבפנינו ייחס לנאשמים עבירות של הבניו הנוספת
 2 הלא חוקית ועל השימוש הלא חוקי בניגוד לצוי בית משפט ובגין כך אן הורשעו
 3 הנאשמים, ולפיכך כל טענת הסניגור לענין זה אינה אלא נסיון להמעיט בחומרת מעשיהם
 4 של הנאשמים. איני יכול להתעלם מההליכים המרובים שניהלו הנאשמים כגו' פס"ד
 5 שניתן בשעתו בביהמ"ש השלום ברחובות. על התנהלות זו כבר נאמר בבג"צ 8411/06
 6 ש.י.צ. אירועים נ' הוועדה המחוזית לתכנון ובניה [פורסם בבנו] נאמר:
 7 "העותרים לא הניחו אבן שלא הפכוה, והמשפט מזמן יצירת ות מאין
 8 כמוה להרבות הליכים... לא נוכל לקבל את הטענה כי המדובר בגזירה
 9 שאין הציבור יכול לעמוד בה... בית משפט זה לא יתן איפוא דו לסדר
 10 שאין לו אח ורע בכל אומה ולשון שוחרי חוק, של יעשו ונשמעי
 11 להבדיל ממשמעם המקורי של הדברים; נעשה - נקים גן. אירועים,
 12 ואחר כך נשמע מה יש לרשויות לומר...".
 13

14 4. ב"כ המאשימה טענה כי בהתאם לפסיקה יש להשית על הנאשמים יונש של
 15 מאסר בפועל בכל זאת נוכח חומרת העבירות יש להטיל עליהם קנסות כספיים
 16 כבדים העולים כדי 3.3 מיליון ₪ לכל אחד מהם וזאת נוכח חלוף הזמן ב זס אולם
 17 האירועים פועל בניגוד לצו בית משפט. מאידך הסניגור ביקש שלא לה שיע את
 18 הנאשמים ולהסתפק בהחתמתם על התייחייבות ולכל היותר לגזור עלי זס עונש
 19 של של"ץ. טענת הסניגור כי למחרת קבלת הכרעת הדין ע"י הנאשמים נסגר
 20 העסק ואולם במשך כל השנים לאחר מתן גזר הדין והאורכות הענין ו יה תלוי
 21 ועומד בבית משפט המחוזי ומספר פעמים בבית משפט העליון שכן התעוררו
 22 שאלות משפטיות אשר גרמו לנאשמים להבין כי כל עוד קיים ספק בניינם אין
 23 מקום לסגור את העסק. עוד טען הסניגור כי הנאשמים החזיקו בכל ה גישורים
 24 הנדרשים החל מאישור כבאות, המשכו בטופס 4 ואף רישיון עסק זמני בתקופה
 25 מסויימת. נוכח כל זאת עתר הסניגור לענישה קלה ביותר.
 26

27 5. אציין כי ענינם של הנאשמים אכן נדון בכל הערכאות ולא זו בלבד אלא שבמה ד השנים
 28 2007-2009 העסיק את בית המשפט העליון שלוש פעמים עד שבדיון האחרון שהתקיים
 29 ביום 10/6/09 כתב כבוד השופט ג'ובראן את הדברים הבאים: "לסיום אציין, יי הבקשה
 30 שבפני הינה חוליה נוספת בשרשרת הליכי הסרק שפתחו בהם המבקשים. אי מנוס מן
 31 המסקנה כי כל מטרתם של המבקשים בהליך זה, כמו גם בהליכים אחרים היא ל כב קיומו
 32 של הצו ככל שניתן, עד אשר, לתקוותם, יוכשר השימוש הנוכחי במבנה. למטרה זו, עושים
 33 המבקשים שימוש לרעה בהליכי משפט ומשחיתים לריק זמן שיפוטי יקר...".
 34 דברים אלה נכונים הם גם לגבי התנהלות הנאשמים בתיק זה. הנאשמים, לט מי ניהלו
 35 הליך סרק מיותר תוך העלאת טענות אשר כבר נדונו בבית המשפט העליון ובבי : המשפט
 36 המחוזי והעיקר כדי לנסות ולעכב את קיומו של הצו ולהמשיך את פעילו זו של גן
 37 האירועים. יתר על כן, גם טענותיו של הסניגור לעניין קיום היתרים, רישיון עס : טופס 4

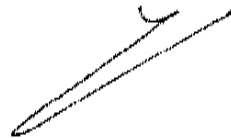
- 1 נבחנו במסגרת הכרעת הדין ודי אם אומר כי מדובר בטענות שעניינן הט ייתו של
 2 ביהמ"ש או נסיון להסיח את ביהמ"ש מהעובדות שנקבעו בהכרעת הדין.
 3
 4 6. אין זה סוד כי העבירות בהן הורשעו הנאשמים הן החמורות ביותר בתחום התכנון והבניה.
 5 בתי המשפט מצווים להילחם בהפרות צווים ובהשתלטות על שטחים חקלאיים מלחמת
 6 חורמה על מנת למנוע הפעלת גני אירועים ועסקים בשטחים חקלאיים. לענין זה יפים
 7 דבריו של כבוד השופט רובינשטיין ברע"פ 2809/05 האומר: "אף לעיצומם ש! דברים:
 8 במישור הנורמטיבי, המדובר בעבירות חמורות ביותר בתחום התכנון והבנה, שבתי
 9 המשפט מצווים לתת יד למאבק בהן – שטחים גדולים ביותר של בניה ללא היתר, שטחים
 10 גדולים ביותר של שימוש חורג ואי קיום בית המשפט לאורך שנים. במשנה תוקף – למרבה
 11 הצער – מהדהדים גם היום בנסיבות הישראליות, דבריו של השופט (כתוארו ז) שמגר
 12 בע"פ 578/78 מדינת ישראל נ' עיסה פד"י לו (1) בעמ' 724-725 בדבר ... "התוצאות הקשות
 13 הנובעות מריבוי של העבירות נגד חוקי התכנון והבניה, לאור התנאים השוררם אצלנו
 14 צדק בית משפט השלום בקובעו כי לגבי עבירה כגון זו יש לפעול באופן החלטי. "הי הטלת
 15 עונש מאסר בפועל, כדי שכוונת ההקפדה על קיומם של איסורי החוק תהיה אנוינה, וכדי
 16 ששלחנות יתר לא תתפרש, כפי שקורה לא אחת, כהשלמה עם קיומה של תופעה פסולה".
 17 ראו גם ע"פ 9178/85 הוועדה המקומית לתכנון ובניה גליל מזרחי נ' אבו נימר פד י מ"א (4)
 18 בעמ' 31 (השופט כתוארו אז-אלון): "לצערינו הפכו עבירות נגד חוקי התכנון והבניה לחזון
 19 נפרץ, ורבים גם טובים איש הישר בעיניו יבנה. זוהי פגיעה חמורה וקשה בשל יון החוק,
 20 המזולזל לעין השמש, ואין איש שם אל לב להזהרות הגורמים המוסמכים ולפסקי הדין של
 21 בתי המשפט". למרבה הצער אף שחלפו עשרות שנים הדברים לא השתפרו ואדרבה,
 22 הפקרות שהיא בחינת מכת מדינה פשטה והלכה. .. ואולם, אין בתי המשפט צריכים
 23 להתנצל על מלחמה בנגע שכיסה את הארץ, לעיתים עד כדי קלימה; אדרבה ואדרבה, כל
 24 הלוחם הרי זה מבורך". עוד נאמר בפסק הדין ע"י כבוד השופט רובינשטיין "י קיום צו
 25 שיפוטי, גם אם לעבירה זו נקבע עונש מאסר של שנה, ולא מעבר לכך, יורד לזרשו של
 26 שלטון החוק ושל תורה מתוקן, ואין כל דופי בהטלת מאסר גם בעבירה ראשוה, מה גם
 27 שמדובר בהפרה שנמשכה שנים רבות".
 28
 29 7. בהתייחס למדיניות הראויה של ענישה מן הראוי אף להביא את דבריו של כ: השופט
 30 רובינשטיין בע"פ 6720/06 שעניינו גן אירועים בשם "אירועים בפרדס" הפו נל בסמוך
 31 למושב אלישיב בעמק חפר, שם נאמר: "אכן התופעה של עבריינות בניה היא חפעה קשה
 32 וחמורה, המחייבת התייחסות מחמירה מצד כל גורמי השלטון המופקדים עליה הנושא...
 33 מרכיב ההרתעה בסוג עבריינות זו הוא מרכיב קריטי, ולאור ריבוי העבירות והרווחים
 34 הכלכליים הכרוכים בביצוען. אישור של תיקון או של שינוי לתוכנית, בדיעבד לום הכשרת
 35 עבירות בניה בוטות, משדר מסר שלילי לציבור ופוגע ביסוד ההרתעה שבא יפה... יש
 36 להתנגד ככלל לדחיות של דיונים בבית המשפט המיועדות לאפשר לנאשמים לקזם תוכניות
 37 להכשרת העבירות בטרם הרשעתם... אך במסגרת דיון כזה מוטלת חובה על הוועדה... ליתן
 38 את המשקל הראוי, בין היתר, לאינטרס הציבורי המובהק שבאי עידוד עבריינות כאמור.

1 במסגרת זו יש כמובן לתת את הדעת, בין היתר לחומרת העבירה, להיקפה, ו התנהלות
 2 העבריין ביחס לעבירה בה מדובר."
 3 ולעניין "הסחבת" בפניה לבתי המשפט השונים במטרה לדחות את הקץ נאמר: "אין
 4 מקום לרפות עוד את ידיהם של המנסים לאכוף את החוק ונתקלים בתמרונים ו תמרונים
 5 שונים, גם אם אלה נעשים במסגרת הליכי בית משפט. והרי בינתיים נמשכו ההפרות
 6 וסטירות הלחי המתמידות לחוק ואף כאן אין צורך להוסיף."
 7 סבודני כי מן הראוי אף להביא את דבריו של כב' השופט גוברמן רע"פ 666/05 דא"ף
 8 מריסאת נ' מ"י: "על העונש שנגזר על מי שמורשע בעבירות נגד חוקי התכנון והג"י להשקף
 9 את חומרת המעשים והפגיעה בשלטון החוק ולשמש גורם הרתעה נגדו ונגד עבריינים
 10 פוטנציאליים, במטרה להפוך את ביצוע העבירות לבלתי כדאיות מבחינה כללית. כבר
 11 נפסק בעבר, כי בתי המשפט מצווים לתת יד למאבק בעבירות החמורות בתחום התכנון
 12 והבניה, שנהפכו לחזון נפרץ בימינו."
 13 דברים צוללים וברורים מפי כב' השופט שמגר לומר בע"פ 578/78 בע' 725: "לג"י העבירה
 14 כגון זו יש לפעול באופן החלטי ע"י הטלת עונש מאסר לריצוי בפועל, כדי שכוונת ההקפדה
 15 על קיומם של איסורי החוק תהיה אמינה, וכדי שסרחנות יתר לא תתפרש, כפי שקורה לא
 16 אחת, כהשלמה עם קיומה של תופעה פסולה."
 17
 18 8. לא נעלמה מעיני בקשת הסניגור אשר הוגשה בכתב עוד טרם קיום ישיבת הטיעונים
 19 לעונש ואף בתחילת הישיבה בה ביקש כי בית המשפט יבטל את ההרשעה כנגד
 20 הנאשמים. בכל הכבוד, הלכה היא, כי הרשעה הינה הכלל הרחב, ואי הו שעה הוא
 21 החריג. לענין זה, הלכה פסוקה, שהימנעות מהרשעה אפשרית רק במקרים י צאי דופן,
 22 בהם אין יחס סביר בין הנזק הצפוי לנאשם מהרשעה לבין חומרתה של העבירה (ראה את
 23 קביעתה של כב' השופטת פרוקצ'ה בע"פ 2669/00פ מ"י נ' פלוני).
 24 ברגיל, הטלת אחריות פלילית כוללת בחובה את התוצאות המכבידות, מחויבות המציאות,
 25 של המרשם הפלילי. זוהי אחת מהתכליות של דיני העונשין, והמרשם הפלילי נועד
 26 להפחית את הדחף להתעלם מאיסורים פליליים ולעודד את הציות לנורמות המו ייבות. על
 27 כן, נקבע בע"פ 2083/96 כתב נ' מדינת ישראל, פ"ד נב(3) 337, כי אינטרס ה"זקעה של
 28 המעשה הפלילי מחייב הרשעה וכי "המבחן ללא הרשעה הינו חריג לכלל, שני משהוכח
 29 ביצועה של עבירה יש להרשיע את הנאשם".
 30 כך אף נאמר בע"פ 2513/96, 3467/96 מדינת ישראל נ' ויקטור שמש ואח', פ"ד נ(3) 682
 31 ש"הרשעה בדין היא מעשה מהותי שיש לו השלכות ברורות על הגדרתו של מי ש בר עבירה
 32 פלילית כבעל הרשעה קודמת. הימנעות מהרשעה שמטרתה לחסוך מן הנאשם או התיוג של
 33 עבריין עשויה להיות מוצדקת רק במקרים חריגים". נדירות הפעלת המדיניות המקלה
 34 אינה יכולה לגרוע מחשיבותה. הנדירות מתייחסת לכמות ולא לאיכות. ההוראו : מבטאות
 35 את המשקל הגבוה שיש לייחס לעקרון המידתיות ולדומיננטיות של מבחן זה. כל תחומי
 36 המשפט.
 37 הפעלת מדיניות של ביטול הרשעות מובילה למצב בו הממצאים שנקבעו בה רעת הדין
 38 נותרים בעינם, אך התוצאה הרגילה שלהם מתאינת. יש לשים לב שלא נו ללת עצם

- 1 האחריות הפלילית. הממצא בדבר קיום אחריות הפלילית נותר על כנו, אך תוצאה -
- 2 "ההרשעה" מנוטרלת.
- 3
- 4 9. השאלה הנשאלת מתי יהיה מקום להפעיל את היוצא מן הכלל? בעיקרו של דבר נועדו
- 5 הוראות אלה למקרים יוצאי דופן בהם אין יחס סביר בין הנזק הנגרם מן ההרשעה לבין
- 6 חומרתה של העבירה (רע"פ 432/85 רומנו נ' מדינת ישראל). ברם, אין לפרש זאת בצורה
- 7 מצומצמת יתר על המידה, וגם הרשעות בעבירות חמורות יחסית יכולות להתבטל במקרה
- 8 המתאים. כך למשל, בע"פ (ב"ש) 7119/97 מדינת ישראל נ' דוד בוסקילה בוטלה הרשעתו
- 9 של ראש עיריית שדרות ויו"ר הועדה המקומית לתכנון ובניה מעבירה של מרנה והפרת
- 10 אמונים, ועבירה נוספת לפי חוק התכנון והבניה; בת"פ (ת"א) 217/97 מדינת ישראל נ'
- 11 אברהם בן מרדכי, תק-מח 2002(3) 169 בוטלה הרשעת הנאשם בעבירה של מרנה והפרת
- 12 אמונים. בעיקרו של דבר ניתן לשקול, לצורך ההכרעה בשאלת ביטול ההרשעה, את עברו
- 13 של הנאשם, את חומרת העבירה, את נסיבות ביצועה, את מידת הפגיעה שהסבה העבירה
- 14 לאחרים, את הסבירות שהנאשם יעבור עבירות נוספות, את דפוס התנהגותו של הנאשם -
- 15 "דפוס של התנהגות כרונית... או התנהגות מקרית" - ואת יחסו של הנאשם לעבירה, כמו
- 16 גם השלכתה על דימויו העצמי (ע"פ 2083/96 כתב נ' מדינת ישראל, פ"ד נ(3) 337).
- 17 לצורך זה יש לזכור כי הרשעה מהווה כמעט תמיד נטל מבחינתו של הנאשם, ורגיל ניתן
- 18 להשקיף עליה כעל "נכס" מבחינת הכלל.
- 19 אכן הנטל על הנאשם הנובע מההרשעה נחשב לתוצאה רצויה, שכן הוא משרת את יסוד
- 20 ההרתעה הכללית. ואולם, כאשר ברור כי נטל זה עולה על הדרוש או אינו עונה על הצורך
- 21 בהרתעת הכלל, הוא הופך למרשם שלא ניתן להמליץ עליו (ע"פ (ת"א) 7084/00 עדי
- 22 לבנות נ' מדינת ישראל, תק-מח 2002(2), 242). שאלת השיקום והתקנה יכולה להכריע
- 23 את הכף גם אל מול האינטרס של הרתעת הרבים, אם אינטרס זה נותר בבידודו. יתר על
- 24 כן, הרתעת הרבים אינה מחייבת בהכרח תוצאה של הרשעה. ההרתעה היא רק חלק אחד
- 25 במשוואה של הפחתת הדחף להתעלם מאיסורים ועידוד הציות לנורמות. לקח ניתן לשאוב
- 26 לא רק מכשולן אלא גם מתרומה נמשכת לחברה. לכן, גם לאיזון ולהתחשבות בהישגים,
- 27 יש ערך מבחינת החברה בכללותה. גם הם מקדמים את המטרה של ציות לנורמות. יש
- 28 להם ערך בעת שבוחנים את משקל ההליך הפלילי על הציבור. אכן, "בחשבו ההחלטה
- 29 שלא להרשיע את הנאשם מובאות נסיבות העניין אך גם אופיו של הנאשם ושאר נסיבותיו
- 30 האישיות- כל אלה הם שיקולים שאין להם דבר עם הכרעת הדין, ויש להם זיקה לדרכי
- 31 שיקומו של הנאשם" (רע"פ 2976/01 בתיה אסף נ' מדינת ישראל, פ"ד נ(3) 8, 479).
- 32
- 33 10. במקרה דנן, היחס בין הרשעה לבין חומרת העבירות הינו סביר, ולא מדובר במקרה חריג
- 34 ויוצא דופן, מדובר בנאשמים אשר במשך שנים רבות זלזלו בצו בית משפט, ניסו את מזלם
- 35 בערכאות השונות לרבות בבקשה למשפט חוזר ונדחו. לנאשמים דנן הרשעה קודמת
- 36 בעבירות על חוק התכנון והבניה. אין מדובר בהתנהגות חד פעמית אלא בהתנהגות כרונית
- 37 של זלזול יום יומי בצווי בימ"ש והתרסה כנגד שלטון החוק. ולפיכך אין לומר, כי הרשעה

דכאן אינה פרופורציונאלית לחומרת מעשי העבירות ואני דוחה את בקשת הסני"ור לעניין זה.	1 2 3
ומן הכלל אל הפרט -	4
11. כנגד הנאשמים ניתן צו סגירה לגן אירועים היושב על שטח של אלפי מ"ר בשכ"ז חקלאי. הצו נכנס לתוקפו ביום 30.12.2002 האוסר על שימוש במתחם הנ"ל בניגוד לתב"ע ולהיתרי הבניה שבתוקף. בפועל, הפעילו הנאשמים את גן האירועים, תוך שהזקוראים לו "מסעדת אירועים" עד למחרת מתן הכרעת הדין בתיק זה ביום 25.10.09. יגזו בלבד אלא שבתקופה שקדמה לשנת 2003 ולאחר מועד זה, בוצעו פעולות בניה נוספות ע"י הנאשמים על-מנת להשלים את גן האירועים באופן אשר יאפשר קיום שמו ות באותו מקום ובכך הוסיפו חטא על פשע.	5 6 7 8 9 10 11
אינני יכול להתעלם מהמינוח שהמציאו הנאשמים לגן האירועים בשם "מסעדת אירועים" כאשר בפועל, בפרסומים של האתר רשום במפורש כי מדובר בגן אירועים וכי נערכו בו שמחות תחת כיפת השמיים. גם מינוח זה הומצא לקראת ההליך המשפטי ובמטרה לנסות ולהטעות את בית המשפט.	12 13 14 15
אין ספק לטעמי, כי הענישה הראויה בהליך שבפני הינו ענישה של מאסר בפועל לתקופה ארוכה.	16 17
בהתייחס לפסקי הדין שהציג הסניגור הרי רובם המכריע מדבר על פעולות בניה שביצעו נאשמים בבית המגורים שלהם ואין הנדון דומה לראייה שהריגי שמפר צו המתייחס לעסק תוך עשיית רווחים כלכליים רבים אינו יכול לבוא לבקש כי בית המשפט ידמה את עונשו למי שהרחיב את בית מגוריו בשל מצוקת דור או מי ששינה את חזית בית המגורים שלו. אכן, לא כל מקרה דומה למשנהו וזין היחס לדירת מגורים דומה לזה של עסק כבאותה פרשה, אך הצד השווה הוא ש אין לקבל בניה בלתי חוקית.	18 19 20 21 22 23 24 25
12. הנאשמים בטיעונם לעונש ביקשו להפנות תשומת לב בית המשפט לכך שהפסקת פעילותו של העסק הביאה לפיטוריהם של כ- 200 עובדים. אכן ליבי עם העובדים שפוטרו אך אין בית המשפט יכול על כף המאזניים לשקול שיקול זה כאשר מנגדו עומד זלזול מפגן במשך שנים רבות בצווי בית משפט ובחוקי המדינה. מפי הנאשמים למדתי כי היננו משרתים עדיין בכוחות המילואים וכי כל חייהם תרמו למדינה. על אף שלא הוצגה כל אסמכתא לעניין תרומה לחברה מוכן אני להאמין לדבריהם בנקודה זו. עוד שמעתי כי הנאשם 1 כל עיסוקו היה בענייני "ניירת ומסמכים" ולפיכך לטעמו, מן הראוי לאבחן בעונשו מעונשו של הנאשם 2 אשר היה הרוח הפעילה בעסק.	26 27 28 29 30 31 32 33 34
13. אשר לשיעור הקנס – לעניין זה טענה ב"כ המאשימה כי יש להשית על הנאשמים קנס אשר בסיסו בהוראת ס' 61 לחוק העונשין בגין כל יום של עבירה מתמשכת. סבורני, כי שיעור הקנס צריך לשקף שני מרכיבים: האחד – את חומרת העבירה והשני – היות נשוא הדיון עסק כלכלי שהרי יש לאבחן בין אי-קיום צו המתייחס לבת מגורים	35 36 37 38

- 1 מאי-קיום צו שעניינו ניהול עסק במשך שנים רבות שהשיקול להפעלתו הנו שיקול
2 כלכלי אשר לטעמם של הנאשמים גבר על קיומו של צו בית משפט. ולפיכך, יש השית על
3 הנאשמים קנס אשר יהא בו משום מסר של אי כדאיות כלכלית להפעיל עסק בו יגוד לצווי
4 בימ"ש.
5
6 14. אשר על כן, אני גוזר על הנאשמים כעונש כולל בגין כל העבירות בהן הורשעו אה העונשים
7 הבאים:
- 8 א. על כל אחד מהנאשמים 1 ו- 2, מאסר בפועל של 12 חודשים.
9 ב. על כל אחד מהנאשמים 1 ו- 2 מאסר על-תנאי של 8 חודשים למשך 3 שנים מיום
10 שחרורם מהמאסר שלא יעברו עבירה על חוק התכנון והבניה.
11 ג. על הנאשמת 3 – קנס בסך 250,000 ₪.
12 על כל אחד מהנאשמים 1 ו- 2 – קנס בסך 75,000 ₪ או 8 חודשי מאסר תנאי ורתם.
13 הקנסות ישולמו ב- 5 תשלומים, חודשיים, שווים ורצופים החל מיום 1/1/2010
14 ובכל 1 לחודש שלאחר מכן.
15 ד. כל אחד מהנאשמים יחתום על כתב התחייבות להימנע מעבירה על חוק התכנון
16 והבניה לתקופה של 3 שנים מהיום. סכום ההתחייבות 100,000 ₪. אשם
17 שלא יחתום על כתב ההתחייבות שלו ושל הנאשמת 3, יאסר ל- 14 יום.
18
19 זכות ערעור תוך 45 יום לבית משפט מחוזי.
20
- 21 ניתן היום, י"ג כסלו תש"ע, 30 נובמבר 2009, במעמד הצדדים.
22
23

אהרן ד. גולדס, סגן נשיא

24
25
26

בית משפט השלום בפתח תקווה

30 נובמבר 2009

חע"מ 508-06 מ.י. ו.מח. לתכנון ובניה
מרכז רמלה נ' כחלון ואח'

בפני כב' הסגן נשיא אהרן ד. גולדס

1

המאשימה	מ.י. ו.מח. לתכנון ובניה מרכז רמלה
	נגד
הנאשמים	1 שחר כחלון
	2 אבי תם
	3 גן הזית

2

3

4

5

6

7

8

9

10

11

12

13

14

15

16

17

18

19

20

21

22

23

24

25

26

27

28

29

30

31

נוכחים:

ב"כ המאשימה: עו"ד יעל מרמור
ב"כ הנאשמים: עו"ד ניסן שריפי
הנאשמים בעצמם

פרוטוקול

ב"כ הנאשמים:

מבקש לעכב את ביצוע גזר הדין. בדעתנו להגיש ערעור הן על הכרעת הדין וממילא נ' ל גזר הדין גם. פסיקת ביהמ"ש קבעה שכאשר העונש הוא בלתי הפיך. אם הם יצאו זכאים הם לא צריכים לשבת לחינם. אבקש גם לעכב את צו ההריסה או כל צו אחר. לגבי הקנס הכספי אבקש לעג בו ולו אף ל-45 יום בכדי לערער.

ב"כ המאשימה:

אנחנו מתנגדים לעיכוב לגבי רכיב הקנס. לגבי רכיב המאסר ההנחיה היא להסכים נ' - למועד הגשת ערעור.

החלטה

1. זו בקשה לעיכוב ביצועו של גזר הדין. לאור הסכמת ב"כ המדינה לעיכוב רכיב: המאסר, אני מורה על עיכוב ביצועו של רכיב המאסר כנגד הנאשמים 1 ו-2 עד ליום 14.2.10, בכפוף לתנאים הבאים:
  - (א) ניתן בזאת צו עיכוב יציאה מהארץ כנגד כל אחד מהנאשמים 1 ו-2.
  - (ב) להבטחת התייצבות לריצוי העונש, יפקיד כל אחד מהנאשמים 1 ו-2 סך של 15,000 ₪ במזומן וכן יחתום על התחייבות עצמית בסך של 15,000 ₪. כמו כן, תומצא ע' בות צד ג' לכל אחד מהנאשמים בסכום זהה.
2. אשר לעיכוב ביצוע רכיב הקנס אינני מוצא מקום לעכבו שכן התשלום הראשון נק' ע' ליום 1.1.10, וגם אם תוצאת גזר הדין תשוונה, הרי שהמדינה יכולה עדיין להשיב את התשלום ש' שישולמו.

בית משפט השלום בפתח תקווה

30: ובמבר 2009

חע"מ 508-06 מ.י. ו.מח. לתכנון ובניה
מרכז רמלה נ' כחלון ואח'

1
2
3
4

ניתנה והודעה היום י"ג כסלו תש"ע, 30/11/2009 במעמד הנוכחים.

אהרן ד. גולדיס, סו' נשיא

5
6
7
8
9
10